

Působení loga v hláskách

Alfred Baur

Člověk, který chce rozumět dějům v přírodě nejen chladným rozumem, ale otevřeným srdcem a vcítěním, nejlépe porozumí, když její děje znovu sám provádí myšlenkově. V tom byl mistrem Goethe. Rozuměl procesům vzniku v přírodě, jejímu utváření a přetváření a ve své duši je napodoboval.

Tuto činnost přírody lze nejlépe srovnat s mluvením. Řečové procesy se odlišují od přírodních procesů tím, že při nich jsme my sami původci, kdežto u přírodních procesů je původcem moc, k jejímuž pochopení nestačí všechna moudrost světa. Tuto moc člověk nikdy nepřestane zkoumat. Toto vším pohybující, formující působení moudrosti nazývali naši předkové Logos.

Jan začíná své evangelium takto: „Na počátku bylo Slovo.“ Slovo světů bylo u tvořících Elohimů. Všechno z něho vzniklo. „A Slovo se stalo tělem.“ V Kristu, který vstal z mrtvých, působí Logos.

Lidským dechem proudí vždy něco ze zrození a umírání dovnitř a ven: Každé vdechnutí je ozvěnou prvního vdechnutí a každý výdech je předehtou posledního vydechnutí. Když je ale výdech vyplněn řečí, může z toho, co odumírá, něco vzkříšením povstat. Hlázky se začnou zelenat a kvést. V řeči je obsažen zárodek vzkříšení člověka. Goethe říká: „Okno je vytvořeno světlem pro světlo, aby světlo mělo orgán sobě rovný.“ My tuto větu obměníme a řekneme: Logos stvořil člověka pro řeč, aby si v člověku vytvořil bytost, která by mu byla rovna.

Dnes je mluvení pouhé udávání znaků bez vnějšího působení. A přece neexistuje žádný způsob jednání, který by podléhal jasnějším a jednoznačnějším zákonům než řeč. Jeden jediný jí možná předčí. Je průzračnější, pohyblivější. To je myšlení. Neboť myšlení je také jednání. Aristoteles vyvinul logiku z gramatiky. Tím ochránil prostřednictvím Loga, obsaženého v gramatice, myšlení před libovůlí. Možná, že Logos, který působí v hláskách, zachrání myšlení před odumřením. Neboť v hláskových zákonech působí životní zákony. Jsou skutečným sdělením duchovního světa, paprsky světla ze slunečních říší, které jsou bytostí Loga vnášeny do pozemských temnot. Kdo je umí beze zbytku rozluštit, zná pravděpodobně největší část tajemství světa. Protože hlázky jsou prameny, z nichž vyprýštilo všechno, co

existuje, podílíme se i my na tajemství tvoření.

V hláskách jsme zcela blízko pravzorům jednání. Jednáme jako při kultovním obřadu, při němž jakoby následujeme božskou vůli. Neboť ve vzniku a zanikání hlásek, v rytmickém sledu slabik, ve střídání samohlásek a souhlásek žije něco jako tvoření světa, současný začátek světa, který neseme do budoucnosti.

Když provádíme terapii, přivádíme uzdravující bytost hlásek z minulosti světa. Hlázky kdysi byly účinné. Neměly by dnes, na úsvitu ducha, prostřednictvím člověka začít znovu klíčit? Začnou, jestliže nabudeme dostatek odvahy a znalostí, jak přenést jejich působení na člověka. Tam může znovu začít jejich dílo.